

ԷԴԹԵԼ = յաղթել:

ԷՂՆԵԼ = բամբակ գզել աղեղով: “Ա. ղեղնել”:

ԷՃԸՌԻԵԼ = լաթերը լուալու համար շփել ուժով (աճառել):

ԷՄԵԼ = յամել ուշանալ: “Հաս էմք”:

ԷՊԸՌԻԹԻԵԼ = թուղթ, լաթ եւ այլն ձեռքին մէջ ձգածով ձեւէ հանել: “Ապուր, բառէն կը թուի, որ կ'երեւնայ” առ եւ ապուռ, ձեւին մէջ: Անցիք կ'ըսեն նաեւ “ապուռ ձու. պուռ անել”: “Ափ” հայ արմատը կրնայ, հիմն ըլլալ “ապրութիւն” “ապուռ”, “աւար” բառերուն:

ԷՌ = տես եռ:

ԷՐԻԿ = տես երիկ:

Ը.

ԸՂԱՆԱԼ = սիսեռի նման ընդգէղնեւրուն վրայ խօսելով կ'ըսեն “ըղացեր է, չ'եփիր”, նաեւ հացը, երբ “ըղկ”, է, ոչ փխրուն, խմութի թրուութեան մը հետեւանք, կ'ըսեն “ըղացեր է”: Ամրութեան, պնդութեան գաղափար կը պարունակէ:

ԸՂԵԼ = երկնցը, տարածել, մանաւանդ սրունքները: “Ճիվերը ըղեր է”:

ԸՂՈՒՆԿ = եղունգ, “Միտն ըղունկէն չի զատիր”, կը նշանակէ թէ սերտ ազգականներն չեն կրնար իրարմէ օտարանալ:

ԸՊԴԻԿ = օղի հանելու կաթսան ուր կը հաւաքուի թորացեալ օգին:

ԸՆԿԵՐ = երախային ներարգանդային ընկերը, որ կարկանդակ ալ կուշուած է. placentas, “Ինկեր, կը հնչեն: Բարգաթիւնքն են “խաղընկեր”, “գասընկեր”, “թեւընկեր”:

ԸՆՏԱԼ = “ընտ-ալ-ը խօսիլ”, իբր թէ ոգիներուն հետ խօսիլ: Եւսնը ջերմերէ տառապողներուն ցնորաբանութիւնը:

ԸՄՎՓՍ = իբր առափայտ, այն բոլորչի գործին փայտէ որուն վրայ խմորը տարածելով կը զարնեն թանիրին կողմ:

Թ.

ԹԱԹ = ոտքին եւ ձեռքին թաթը. կը հակադրեն թաթը կրունկին: “Թաթ ետքի կրունկ եռի բաներ կ'անէ, սխալ բաներ:

ԹԱԹԻԿ = երկաթէ գործիք մը կաթսային կերակուրը խառնելու կամ հացը թանիրին կողէն քաղելու:

ԹԱԼԿՏԻԼ = շատ բազմալ. “կու թալկտի թը ինք ալ հարսնիքն երթայ”:

ԹԱԼՆԱԼ = յօգնել:

ԹԱԿ = փայտէ գործիք մը, որ թոկիկ ալ կը կշռուի, եւ կը գործածուի հող, գետին, տանիք ծծելու եւ հարթելու:

ԹԱՂԱՌ = թաղար:

ԹԱՆ = թան, որ մածունէն կը հանեն: “Թանքերան”, “Թանթուռ”, արհամարհական լացատրութիւն է, ամենէն անիմաստ եւ անհամ խօսքեր խօսողին կ'ըսուի: “Նս քեզի կու սոր. վրդեմ թէ թանը մածունէն կ'ըլլէ թը մածունը թա էն” = քեզ լաւ մը կը ծծեմ:

ԹԱՆԻՐ = թոնիր:

ԹԱՊԸԼՏԸԿԻԼ = գետինը տապալել, զրկել ընդ խաղ կամ բարկութենէն: Կը հնչին նաեւ “տապալելիլ”:

ԹԱՌ = բարձր փայտը, ձողը, եւ այլն ուր հաւերը կը թառնի: “Հաւը թառն է ելեր” (8):

ԹԱՐԹԵԼ = աչքը թարթել, քթթել: ԹԱՓ = յոժ, կորով. “Թեւերուս թափը զն” 9. “Ճիվերս թափ չի մնաց”: “Հաստը թեւ” թափ չունի:

ԹԱՓԵԼ, յորմէ ԹԱՓԹԵԼ, ԹԱՓԹՓԱՆ՝ խորվելին հակադրին է: Ինծոր թափել: “Թափթափան”, է անճարակ. գէշ սպասարկու:

ԹԵՐԻՍԱԸ 1. Թերի խաշուած (հաւկիթ եւ այլն): 2. մանուկներու վերկաւոր արտասանութիւնն ալ “Թերխաշ” կը նկարագրուի:

ԹԵՒ = բազուկ: “Թեւ ու ճիվ է կը յ. րեր”, շատ կ'աշխատի, կ'երթայ կու գայ: “Թեւ առիր կու թռչի”, բացատրութեան մէջ “Թեւը իր հին “Թռիչ. ի առում ունի” — Ա. ին թեւովը կու թռչի”, անոր շնորհիւ կը խօսի ու կը գործէ համարձակ:

ԹԵՒԸՆԿԵՐ = աջակից, օգնական: Աշխիւ մօրը աղէկ թեւընկեր կ'ըլլայ տան գործերուն մէջ:

ԹԶԱԼ = մանուկներուն լալը ցած ձայնով:

ԹԷՆ = խոնաւութիւն: “Ամպէն թէն կ'անէ”, շատ գգայուն է եւ հեռատես իրբեւ առեւտրական մարդ:

ԹԸ = թէ. կ'ըսէ թը...:

ԹԸՌՈՒՐ = թէոր: Նախագասութեան սկիզբը կը դրուի, “Թըւուր չի տ'երթաս նը...”:

ԹԹԵՆ = թիթեռն: Կ'երեւի թէ հին ձեւը “Թը. թեթ եղած է: Իսկ եւ վերջապէր մասնիկը այս գաւառականին մէջ կը պատասխի այլ անանոց մէջ, զ. օ. մթեթ, գոռեթ, զնճեթ:

ԹԹՈՒԸՇԱՂ = մեղմով թթուահամ:
ԹԹՈՒԿԻՉ = թրթնջուկ բոլոր: 'Թթու',
արմատեն է:

ԹԽԽԱՐ = թխմար համ:

ԹՄԻՆ = թմբին:

ԹՆԹԵԼ կամ ԹՆԳԵԼ = կամայ մը
դպչիլ տեղեն խախտելու չափ: 'Թնդես' կ'իշխի:
ԹՆՃՈՒԿ = մազերը խառնուած վիճակի
մէջ: 'Թնճուկն առնել', մազերը սանտրել եւ
կնձիւները լուծել:

ԹՆՏԱԼ = թնդալ. 1. տեղէն շարժիլ
դէպ ի վեր եւ ոչ թէ յառաջ, ոտանուլ բայց
ոչ բարձր: Գրաբարին "երակաց թնդիւն"ը
ճիշդ այս "Թնդալ", բային իմաստովն է: 2. ԱՅԼ
է թնդալ = ձայն, արձագանգ տալ, որ բնա-
ւայն մին է, թէ գառաւակոնիս եւ թէ գրա-
բարին ծանօթ:

ԹՈՂԷ = թոյլտուութիւն է. թող այն.
պէս ըլլայ: լու է. all right! faites! Հին ու
սկեղէն ոճ:

ԹՈՒՄԻՆ = թառամիլ: Վարդը, ծաղիկը
կը "թռուի". իսկ տանը, խնորը կը "զոմի":

ԹՈՒՆԻՆ = ցամբիլ, չորնալ մինչեւ աս-
տիճան մը, հաղթ՝ թրկուելէն վերջ՝ պէտք է քիչ
մը մնայ որ 'թռուի':

ԹՈՐԱԼ = բարակ անձրեւին խաղաղ
տեղալը: "Անձրեւը խաղաղ կու թորայ, թա-
գաւորին ձին կու խաղայ":

ԹՈՒԹ = 1. Թութ պտուղը: 2. Նմա-
նութեամբ՝ մատանց վըպ երեցող մանր ու-
ներ, verrues.

ԹՈՒԼ կամ ԹՈՅԼ = թոյլ: Թուլբերան
= որ գաղտնիք չի պահեր:

ԹՈՒԼԱԼ ԻՐ սովորական առումէն դատ
կը նշանակէ նաեւ "համոզուելու միտիլ", այլ
եւս շատ չպնդել:

ԹՈՒՆՑ ԵԼԵԼ = վեր ցատկել, յան-
կարծակիի գալ, s'alarmer.

ԹՈՒՆԴ ԷԼԵՆԵԼ = յեղակարծուիմ տագ-
նապ առթել, յուզել:

ԹՈՒՇ, ԹՇԵՐ = բերանին երկու կողմը,
"Թշերը լեցուցեր է". Թշերը անկուեր են:
Թանթուշ = տ. Թան:

ԹՍԻԿ = այն որ խաղի եւ կռուի մէջ
չուտով՝ կ'ընկճի, դիրքայղթ:

ԹԻԹԸԼ ԽՆԴԱԼ, "Թթթը", զսպուած
ձայնով խնդալ. նոյն բնաձայնը անդղներէն լե-
զուն ալ ունի: titter. "Թոթո կու խնամն":

ԹԻԹՈՒՐ = որդը որ յետոյ թիթեռի
պիտի փոխուի. larve.

ԹԻԹՈՒԿ = թիթեւարող. անիմաստ
կերպով խօսող եւ պարտապ տեղը խնդացող:

Թ.

ԹԱԹ = երկրաշարժ: "Մեծ ժաժին
տարին":

ԹԱԹ ԵԼԵԼ = երկրաշարժ ըլլալ. 'ժաժ
ելալ'. 'ժաժ կ'ելէ':

ԹԱՇԿԸԼԹԻՆ = խըտիլ. քիչ մը այս
կամ այն կողմ դառնալ. "Ժաշկըթելու տեղ
չի կայ":

ԹԵԽՈՏԻՆ = կերակուրին աւելլը՝ վրան
մանր մանր պղպղակներ եւ այլն երեւան գալով:
ԹԻԹԻ = ճպուռն:

ԹԸՄՈՒ կամ ԹՄՈՒ = ժամու, լեցուն
ժամանակին եղած. ոչ տարածամ, ոչ վիժած:
"Տղան ժամ է, կը հարցնեն երբ ծնունդը կ'ի-
մանան": "Ժամու" պատուական յաւելուած մ'է
արդի հայերէսին:

ԹՂԱԿԸՅՐՈՒՆԻՆ — խօսքը, աղմուկը
վերջացնել. զ. օ. տղաքը քնանան որ "ժղը-
կըյրուիթ": "Թղուլ" սաստեցուց բարբառով
"խօսք" կը նշանակէ:

ԹԲՐԱԼ կամ ԹԲՐԱԼ = շարժիլ, փութալ
"Ժրա" hurry up, hâtes-toi, "հայտէ":

ԹՄՆԵԼ = ժամանել. հասնիլ, "Ժմե-
ցէք", օգնութեան հասկը: "Հացին չի ժմեցին":
"Ճորով ժմեցի ու ձեռքէն առի":

ԹՆՏԱԼ = խըտիլ, շարժիլ, "Տեղէն չի
Ժնտար". բնաւ "հով չի Ժնտար": Հին ոսկի
բառ մը:

ԹՈՒՆ = ժուռ: "Ժոռ գալ" պտրտիլ.
ձեմել:

ԹՈՒՄ = կերակուրի ժամ, կերակուր
ուտելու իւրաքանչիւր անգամը. "Էմմէն ժուժի
իահուէ չի խմեր", "օրն երկու ժուժ հաց":

ԹՈՒԿ = բոլորակ գործի մը ճախրակին
իլիկին վըպ հաստատուած որուն դառնալովը
իլիկն ալ կը դառնայ: "Ժուռ", արմատեն:

Ի.

Ի ԶԻԳԻԼ. ասացուածներու եւ յատկա-
բանութեանց մէջ յաճախագէպ է. իմ սերս ի
քեզ, իմ դանդաղատ ալ ի քեզ. — սրտէ ի
սիրտ ձամբայ կայ. կաղն ի կաղը կու իրազան.
— մահն ի քեզ ելէ. — մահն (յ)ճիւք ելէ:

ԻԼԻԿ = իլիկ, փոքր իլ:

ԻԼԻԿԱՄ = երիկամն, երիկամունք (rein,
kidney):

ԻՌԱՅ ԱՆԵԼ = իմացնել, զնկուցանել.
 զ. օ. տղուն կողմէն աղջկան կողմէն "իմաց ա-
 նել", որոշ օրը յորում պատկը պիտի ըլլայ:

ԻՅԼՆԻԼ = ինչալ. ինկալ, ինկիլ, ինկեր է,
 ՎԻԻ ԻՅՆԻԼ = ընդոստնուլ, տեղէն իբր թէ
 վեր ցատկել, յանկարծակիի գալ, ապշիլ,
 ՀԵՑԻ ԻՅՆԻԼ = հետը խալալ, կատակ ընել,
 ԻԱՂ ԻՅՆԻԼ = արթննալ, ցաւին կամ ախտին
 նորէն երեւան ելլել, սաստկանալը:

ԻՆԿԵՐ = ընկեր: Բարդերն են "խաղըն-
 կեր", "գարնկեր", "ինկեր մեզ կերան" խաղի
 մը անուն է:

ԻՆՔ = ինքը, ինքերեն, ինքերմէ, ինք
 ինք կ'ուտէ = շատ անտակ եւ անհանգարտ
 տղայ է: — Ինք ու իր կտորն է = ճիշդ անոր
 կը նմանի, ինք իր մօտին դրեր է թէ... = որո-
 շած է որ...: Ինք իր խելքին կու հանի =
 ինքնահաւան է, անխրատելի:

ԻՆՉ = ինչ, եթէ յաջորդ բառը բա-
 ղաձայնով կը սկսի, "իչ, կը հչուի. զ. օ. Բչ
 կ'ուզես. իչ տ'իլի ասենկով:

ԻՆՉԵՆ = այնպէս. "ինչեկ ընիս ուր..."
 = անանկ ըլլաւ որ...: "Քեզ ինչեկ անիմ
 ուր" = այնպէս պատժեմ, ծեծեմ որ...:

ԻՆՉՈՒ = ընդէր:

ԻՆՉՈՒԿԻՆՆ ԿԱՄ ԻՆՉՈՒԿՈՒՆՆ Է =
 աս ԲՆՉ խաղ է որ կը խաղաք, ԲՆՉ է ձեր
 (անոնց, անոր) այս ընթացքին նշանկութիւնը:
 ԿԻՆ ՎԵՐՉԱԳԻՐ մասնիկը "գոյն" ին ուրիշ մէկ
 եղանակաւորութիւնն է, հանդիս, որդի, եւ այլն
 բառերուն մէջ երեւցածին նման: Տես ԿԻՆ:

ԻՆՏՈՒ = ԲՆՉԱԿԷՍ: Ինտոր էք, ըստ
 էք = ինտոր անիմ:

ԻՇԽԵԼ = իշխել, իր կամքը, իր խօսքը
 քայլեցնել տալ:

ԻՇՈՒԿ = փոքր էշ: Նաեւ փայտէ տախ-
 տակ, գործիք մը:

ԻՋՈՒԱԾՔ = կաթուած:

ԻՍ = ինծի, յիս, զիս: Իս չի գար =
 ինծի չի գար (երախան). Իս ալ հետդ տար =
 զիս ալ...: "Իս տի գաս" խաղի մը անուն է:

ԻՍՆԱԿ = յիսնեակ, առնի անուն է:

ԻՍՏԱԿ = յստակ: Իստակ ջուր, իստակ
 բաղդ:

ԻՍՏԸԿԵԼ = յստակել = բրինձ, հա-
 ցահասեր իստըկել, քարերը եւ այլն զատել,
 գուրս նետել, մաքրել:

ԻՐԱՒ = ճշմարիտ. "իրաւ կ'ըսես",
 "Իմէնը սուս, Ասուած իրաւ":

ԻՐԱՆ ԻՐԱԽԷՆ = իրօք, ոչ ընդ կա-
 տակ (sérieusement):

ԻՐԻԿՈՒԸՆԱԿ = իրիկունակ, երեկոյեան
 կարճատեւ պահ մը որ քիչ մը նորհելու կը
 տրուի. "իրիկունակ ունի." երեկոյն, նստած
 տեղը, պահիկ մը ննջելու ունակութիւն ունի,
 (յետոյ նորէն կ'արթննայ եւ կը շարունակէ
 մնայած ժամանակը ընկերաբար անցնել):

Լ.

ԼԱԿԱՆ = լալական. շատ լացող (երա-
 խայ):

ԼԱԿԵԼ = լկիլ:

ԼԱՆ + ԼԱՅՆ: Բարդերն են "Լանբերան",
 "Լանտերեւ", "Լանկունակ":

ԼԱՆԿԵԿ = քիչ մը լայն, բաւական լայն:

Լանք = լայնութիւն: Լանքն ու երկայնքը:

ԼԱՓՍՏԻԿ = ան որուն վրայէն լաթերը
 կը թափին, ու շարժումները անշնորհ են եւ
 թուլ: "Լափստիկ լափստիկ կու քալէ":

ԼԵՁՈՒ = լեզու: Լեզու խածնել = լուել,
 համբերել, մուս անել. — Լեզու ելլել =
 մանկիկին խօսիլ սկսիլը. "փառանձեմը նոր էր
 լեզու ելեր": — Լեզու թափել = պերճա-
 խօսել, ճարտարաբանել. — "Բերան ունի ու
 լեզու չունի" = շատ համեստ է (մեր հարսը):
 — "Լեզուն բերնին մէջ կու դառնայ" =
 կրնայ իր միտքը ճարտարապէս արտայայտել,
 փաստաբանել:

ԼԵՁՈՒԱՆԻ = ճարտարաբան:

ԼԵՂԻ = լեղի: Բայր "լեղունալ", "Է՛հ,
 լեղի մաղձ է":

ԼԵՌ = լեւ:

ԼԵՌՊՈՒՋԻ = սխալեցայ. ըսածս յետս
 կը կոչեմ: Այս բառը պարսկերէնի հնում ունի:

ԼԵՌԻ = լեարդ, (rate, spleen). Նաեւ
 արեան թանձրացած կտոր (caillot). "Լեւդ է
 կապեր":

ԼԵՌՃԵԼ = պտուղին հետ ձիւղեր, տե-
 րեւեր քաշել փրցնել: Նաեւ վրան ու գլուխը
 կատաղաբար քերել:

ԼԵՆԻԼ = լինիլ, ըլլալ: Կ'ուլիմ, կ'ուլիս,
 կ'ուլի. էղանք, էղաք, էղան. տ'իլիմ, տ'իլիս,
 տ'իլի. էղի. էղած. էղած. լընելիք: (1) լինիլ.
 "Ընիմ լընիք", "ողջ էղիք": (2) Յառաջ գալ,
 արտադրել. "հոն ցորեն շատ կ'ուլի": (3) Ծնա-
 նիլ, աշխարհ գալ. "Գուն ժամին տարին ես
 էղեր". "Սաթիկը նոր էր էղեր":

ԼԻՄ = լաւ թրջած, կաղցած. "հացը
 լիմ է էղեր":

ԼԻՑԻԱ = գետին որ յատկապէս լեցուե-
լով կազմուած է, ոչ-բնական գետին:

ԼՈՒԿ ԿԱՄ ԼԻԿ, ԿՐ ԹՈՒԻ ԼՈԿ ԲԱՌԻՆ
ՄԷԿ ձԵՆԸ, ԵՆ ԿՐ ՆՂԱՆՍԿԷ «ՈՒՐԵՄՆ» (donc),
զ. օ. «ԻՆՆ անէի լուկ»:

ԼՍԿԻԼ = զառամիլ ԵՆ ԻՆԵՆ ԻՐԵՆ ԱՅԼ ԵՆ
ՀԿԱՐԻՆԱԼ ՀՈԳ ԽԱՆԻԼ:

ԼԿԱՄԻԼ = «ԼԿԱՄ», ԵՐԱՍԱՆԿ ՊԵՐ. ԲԱ-
ՌԷՆ շԻՆԱԿԷ Ե, ԵՆ ԿՐ ԳՐԻԾԱԾՈՒԻ ԿԱՆԳ ՍՈՆՈՒԼ,
ԳԱԳԱՐԻԼ, ԻՐԵՐԱՆ ԲՈՆՈՒԼ՝ ՆՂԱՆՍԿՈՒԹԵԱՄԻ.
զ. օ ԵՐԻ ՀԻՐԸ ԿՐ ԳԱԳՐԻ ՈՒՍԵԼԵՆ, ԿՐԵՆՆ՝
«ԻՆՆԱՆ. ԼԿԱՄԵԳԱՐ»:

ԼԿԻԼ = ՀԱԼԻԼ, ԿԱԿՂՆԱԼ, ՍԱՌԵԼԷՆ ՎԵՐՉԸ
ՆՈՐԷՆ ԿԱԿՂՆԱԼ:

ԼՐՅՏԻ = ԼԿՈՒ, ԱՆԱՄՈՒԹ:

ԼՐԸՌՏԵԼՈՒ ԿԱՄ ԼՐԵՐԱԾ = շատ անա-
մօթ ԵՆ ԲԱԳՈՒԿԷ (աղբիկ, կին ԵՆ ԱՅԼՆ):

ԼՂԸՐՃՈՒԿ = ՉՈՐԸ շատ, անհամ, գէշ
ԵՓԱԾ ԱՊՈՐ ԿԱՄ ԿԵՐԱԿՈՐ:

ԼՈՒԿ = ԽՈՄԱԹԷՆ, ՊԱՐՄԻ, ԳԷՂԻՆ ԼՈՒԿ:

ԼՈՒՈԶ = ԲԱՐՃԱՐԱԳԱԾ, ԳԻՂՈՒԾ, ԵՐԿՐԵՆ-
ԳԱԾ: ԴԱԳՐԻ ՄԸ ՄԸՉ ՄԻՇԱՄԱՐ ԿՐ ԿՈՂԵՆ «ԵՐԿԻՆ
ԼՂՂԸ»: ՈՂ ՎԵՐՉԱԳԻՐ ՄՈՍՆԻԿՐ ԿՐ ԳՄՆՈՒԻ
ՆԱԽԵ ԱՆԿՈՂ, ԿՈԿՈՂ, ԳՈՌՈՂ, ԳՆՈՂՈՂ ԱԾԱՆ-
ԳԵԱՆԵՐՈՒՆ ՄԸՉ:

ԼՈՅՍ ՈՐ ԿՐ ՀՆԵՐԻ ԼՈՅՍ՝ ՄԷԿ ՎԱՆԿ =
(1) ԼՅՍ. ԼՅՍ Է = ԼՅՍԸ ԵԿԵՐ Ե. ԳԻՉԵՐՆ ԱՆ-
ԳԱԾ Է. «ԼՅՍ ԱՆԵԼ» = ԼՈՒՍԱՆՈՒՐԵԼ. «ԼՅՍ ԱՐԷ»
= ՃՐԱԳԳ ԿՆԻԿԵՆ ԲՈՆԷ ՈՐ ՍԱ ԱՆԳ ԼՈՒՍԱ-
ՆՈՐՈՒԻ. — «ՄԵՂԸ, ԼՅՍԸ ԿՐԵԹԱՅ՝ ԼՅՍ ՆԻ
ՍԱՐ», ԿԱՐԱԿ ԱՆԳ ԾԱԽԸ ԿՐԵՆՆԸ: (2) ԱԾԱ-
ԿԱՆԱՐԱՐ՝ ԿԱՅԾԱՆ, ԳԵՂԵՂԻԿ, «ԼՅՍ ԵՐԵԱՆ ՈՒՍ
ԱՐԻՆԵՂ» (3) ՈՒՐԱԽՈՒԹԻՒՆ, ՉՈՒՐԱԽՈՒԹԻՒՆ.
«ԱՆԳԸ ԼՅՍ» — (ՊԱՍԱՍԻԱՆ) «ԼՈՍԱՒ ԿԵՅԻ»:
«ԱՆԳՐԸԼՈՍԵԼ», ՆՈՐՀԱՆՈՐԵԼ, ԽՆԳԱԿԵԼ. «ԱՂ-
ՐՈՐ ԱՆԳՐԸԼՈՍԵԼ»: «ԱՆԳՐԸԼՈՍ ԵՐԹԱՅ», ԱՅ-
ԳԵԼԵԼ ԽՆԳԱԿԵԼՈՒՆ յԱՅԱՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ:

ԲԱՐԳԵՐՆ ԵՆ «ԼՈՒՍԱՂԵՐ», ԱՅՆ ԱՂԵՐԸ
ՈՐ ԻՐԵԵՆ ՈՒՍԱՄԱՂԵՐ ԿՐԵԹԱՆ ԱՂԵՐ ՍԿԱՐՈՒ-
ԹԻՒՆ ՈՒՆԵՂՈՒՐԸ, ԵՓԱՍՏ ԳԵՐԻՆ ԱՐԵՆԵԼԵՆ
ԵԿԵՐԵՆ ՄՈՒ: «ԼՈՒՍԱՂԵՐ» ԵՆ ԻՐԱՐՈՒ ԱՆՈՒՐ
ՈՐ Ս. ԵՐՈՒՍԱՂԵՐԻ ՄԸՉ ՋԱՍԿԻՆ ՄԻԱՍԻՆ ԱՆԵԱԾ
ԵՆ ԼՅՍԸ:

ԼՈՒՍՆԿԱՅՍ = ԼՈՒՍԻՆ: «ԼՈՒՍՆԿԻՆ ԼՅՍԸ»:

ԼՈՍԵԼ = ՎԵՐԵԼ:

ԼՈՍՈՒՆԻԲ = ՎՂՈՐԻՆԵՐ, ՄԱՆԻ ՎՂՐԱՆԵՐ,
ԳՐԵԹԷ ՎՂՂԻ ԿԵՆ: ՀԱՅԻՆ (ՆՈՐ) ԼՈՍՈՒՆԵՐ:

ԼՐՏՈՒ = ԽՈՒՆԸ. «ՈՐՈՒՄ» ԵՆ ԱՆԳ-
ՍԱԿԱԾ ձԵՆ:

ԼՊՈՒԶ = ԼԵՐԿ:

ԼՐՋՈՒՑ = ԱՐԹՆՈՒԹԵԱՆ ԱՍԵՆ. «ԼՐՋՈՒՑ
Է ԹԷ ԵՐԱՂ Է»:

ԼՓԸՌՏՈՒԿ = ՀԱՓԱԳԱՆԵ ԵՓԱԾ (ԻՒ-
ԼԱՓ):

ԼՓԸՌՏՆԵԼ = ԱՐԱԳ ԵՆ ԱՆՀԱՍԿԱՆԱԼԻ
ԿԵՐՊՈՎ ԽՈՍԻԼ:

ԼՐՇԻԿ = շատ ԿԱԿՈՂ (ՀԱՅ ԵՆ ԱՅԼՆ):

(ՀԵՐԱՆՈՒԹԻՆ)

Մ. Ս. ԳՈՐԻՐԵԼԻՆՈՒՆ

Ի Ր Ա Ի Ա Ր Ա Ն Ա Կ Ա Ն

ՄԻԻԹԸՐ ԳՈՅԻ ԳՈՏՈՍՑՆԱՆԳԻՐՔԸ ԵՆ ՀՈՍՈՑ
ՀԻՆ ՔՂՂՈՒՐՏՈՒՆԻՆ ԻՐԵՐՈՒՆԸ

ՀԱՍՏՈՒՆԸ ԵՐԸՈՐԻ

ՔՂՂԱՔՂՂԱԿԱՆ ԻՐՈՒՆՈՒՆ Զ

Մ Ս Ս Ն Ե Ր Ր Ո Ր Ք

ԸՂՂՈՒՆ ԻՐԱՆԱՆ:

(ՀԵՐԱՆՈՒԹԻՆ)

Գ.

ՍՊԵՐՈՒՆԻՆ:

Լ.

ՄԻԱՆԳԱՄԱՆ ՍԱՐԵՐԵՐ ՍՈՂԱԼԿԱՆ ԳԱ-
ՍԱԿԱՐԳ ԷՆ ՆԵՐԿԱՅԱՑՆՈՒՄ ՍԵՐՎՈՒՆԵՐԸ, SERVUS
ԲԱՌԻ ԽԱԿԱՆ ԽՈՄԱՍՈՒՎ: ՍՊՈՒԼՆԵՐԻ ՎՐԱՅ
ԲԱՆԿԱՆԻ ՈՒՂԱԳՐՈՒԹԻՒՆ Է ԳԱՐՃՐԵԼ ՄԻՒ-
ԹԱՐ ԳՈՂԸ ԻՐ ԳԱՍԱՍՏԱՆԱԳՐՈՒՄ: ԱՂԸ ՀԱՐՁԻ
ՄԱՍԻՆ ԱՅՍՈՒՂ ԵՐԿԱՐ ԿԱՆԿ ՀԵՆԵ ԱՈՒՆ, ՈՐՈՎ-
ՀԵՍԵՆ ՄԵՐ ՀԵՂԻՆԱԿԸ ՍՊՈՒԼՆԵՐԻ ԻՐԱՆԱՐԱ-
ՆԱԿԱՆ ԳՐՈՒԹԵԱՆ ՎԵՐԱՐԵՐԵԱԼ ՄՈՐՈՐ ՈՐՈՂՈՒՄ
ՆԵՐԸ ԳՐԵԹԷ ԱՆՓՈԽՈՒՆ ԻՐԱՅՐԵԼ Է ՄՈՎՍԻՍԱ.
ԿԱՆ ՕՐԵՆԵՐԵՐԻՑ:

ՀԱՅ ԲԱՆԱՍԵՐԻՆԻ ԴՆԸ ԵՐԱԾՆԻ ՍԻՐԱԿԵ-
ՍԵԼ ԷՐ ԿԱՐԵԼԸ, ԹԷ ԻՐԻ ՀԱՅ ՍՈՂԱԼ-ԿՈՒՆՈՒ-
ՐԱԿԱՆ ԿԱՍՈՒԹԵԱՆԸ ԱՆՅԱՅԱ Է ԵՂԵԼ ՍՊՈՒԼՈՒ-
ԹԵԱՆ ՀԻՄՆԱՐԿՈՒԹԻՒՆԸ, ԱՅԻՆԸ ԳՈՂՈՒԹԻՒՆ ՀԻ
ՈՒՆԵՂԵԼ ՍՊՈՒԼԸ ՈՐԿԵՆ ԻՐԱՆԱՆԵՅ ԱՈՒՐԱԿԱՅ:
ԱՂԸ ԱՆԵԱՐ ԿԱՐԵԼԸ ՀԻ ԳԻՄԱՆՈՒՄ ՈՂ ՄԻ
ՔՆՆԱԳԱՍՈՒԹԵԱՆ: ԲԱՆԱԿԱՆ Է ՄԻ ՓՈՐԻ ԽՈ-
ՐԱՂՆԻՆ ԿՐՈՒԿՍԵԼ ՈՒ ՎԵՐԼՈՒԾԵԼ ՄԵՉ ՀԱՍԱԾ
ՀԱՍՏ ՈՒ ԿԱՐՈՐ ԿԱՍՈՒԿԱՆ ԱՆԵԿԿՈՒԹԻՒՆՆԵՐՆ ՈՒ
ՀԱԿԱՐԵԼ ԳԱ ՀԻՆ ԱՐԵՆԵԼԸ, ՄԱՆԱԿԱՆԻ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳՐԱՅԻ ԺՈՂՈՐԵՆԵՐԻ, ԿԱՍՈՒԹԵԱՆ
ՀՈՒՆԻՐԸ ԵՐԵՆՈՒՅԵՐԻՆ, ՈՐԿԵՆ ՉԻ ՀԱՄՈՂՈՒՆԸ,
ԹԷ ՍՊՈՒԼՈՒԹԻՒՆ ԱՆԽԱՆԱՓԵԼԻ ԷՐ ՀԱՅԿԱԿԱՆ